

Lidércfény könyv, 2.rész

Már régebben felvetődött, hogy kellene készítenünk egy folytatást a simagöröngyösi zombi-apokalipsziszról szóló könyvünkhöz. Van egy ötletem, hogy hogyan lehetne folytatni a történetet, ezt olvashatjátok a következőkben. Ez persze nem a végleges leírás; lehet, sőt a részleteket illetően kell is rajta módosítani. Várom a további ötleteket :-)

A simagöröngyösi könyvből két novellát választottam ki közvetlen előzményként. Az egyik Maggothtól Az indián zombi suttogása, a másik pedig Homoergastertől a Kísérleti tévedések.

Az indián zombi suttogásában megjelent a faluban a CIA, akik lerendezték Suttogó és a műhold kérdését. Bár a történetből nem derült ki, de a CIA emberei magukkal vitték a műhold használható alkatrészeit és néhány viszonylag épségben maradt zombit – szokás szerint további vizsgálatok céljából. Ezután az anyagot átadták az amerikai hadsereg fejlett technológiákkal (többek között az ufőtechnológiával) foglalkozó kutatórészlegének. A hadsereg illetékesei ekkor megkeresték a Homoergaster írásában szereplő Dr. John Campbell-t és Dr. Bill Armstrongot (a néger tudóst), hogy lenne-e kedvük nekik dolgozni. A két tudós persze nem utasította vissza az érdekesnek ígérkező lehetőséget, így most ők a hadsereg alkalmazottaiként a Simagöröngyös-projekt vezető kutatói.

A könyv helyszíne egy kis sziget valahol az Atlanti-óceán északi részén. Ez nem egy trópusi paradicsom, hanem egy zord időjárással, viharokkal és hideggel megáldott (vagy inkább megvert) sziget, ahol néhány halász próbál valahogy megélni. Ezen a helyen nincs is sok látnivaló, mindössze egy kis (Simagöröngyöshöz hasonló méretű) halászfalu, egy repülőtér, illetve a hadsereg titkos kutatóközpontja helyezkedik el itt, ahol a Simagöröngyös-projekt műveletei folynak.

A faluban található a halászok házai, a templom, melyben egy katolikus pap tart miséket, egy bevásárlóközpont a boltosokkal, néhány kocsmá a kocsmárosokkal és az orvosi rendelő egy orvossal és az ő asszisztensével. A templomot még az 1700-as években építették a szigetre költöző telepések, az ő málladozó sírköveik mind a mai napig láthatók a templomkerti temetőben. A település közelében helyezkedik el a kikötő, innen indulnak a halászok nap mint nap ki a tengerre. A kikötő mellett áll egy régi, de még ma is működő világítótorony. A torony őrei régebben a haditengerészetnél szolgáltak, leszerelésük után kerültek a szigetre. A faluban él néhány indián is, akik a sziget őslakosainak leszármazottai. A köztisztviselőben álló helyi seriff is indián származású, aki büszkén vallja, hogy ősei között említheti Suttogót, a híres varázslót.

A szigeten található repülőteret a II. világháborúban katonai célokra használták. Tengeralattjáró-elhárító járőrgépek és léghajók, illetve konvojkíséretet biztosító vadászrepülőgépek szálltak fel a reptérről. A háború szomorú emlékeként a parttól nem messze egy 1943-ban megfeneklett német tengeralattjáró roncsai láthatók, benne a tengerészek holttesteivel. Néhány német tengeralattjárós annak idején szerencsésen ki tudott jutni a partra, és végül a faluban telepedtek le. Leszármazottaik ma is a szigeten élnek, sőt, három, akkoriban még ifjoncnak számító tengerész, Hans, Helmut és Günther a falu tiszteletnek örvendő őregeinek számát gyarapítja. Tiszta időben a magasból jól kivehetők egy, a part menti sekély vízben lezuhant és elsüllyedt B-24 Liberator bombázó roncsai is. A háború után egy ideig még az amerikai haditengerészek üzemeltették a repteret, viszont ma már a légi-tengeri kutató és mentőszolgálat repülőgépei és helikopterei állomásoznak itt. Nem egyszer előfordult, hogy a Bermuda-háromszög közelében eltűnt hajók és repülőgépek után kutattak az itt állomásozó pilóták. A mentőszolgálat helyi parancsnoka egy Vietnamból megjárt veterán pilóta. Néhány magánrepülőgép tulajdonosa is használja a repteret. Néha teherszállító járatok is érkeznek

ide, melyek az itt élők számára nélkülözhetetlen árukat szállítják a szigetre.

A sziget kietlen, sziklás részein ősi romok találhatóak, melyek eredetére sem a régészek, sem az itt élő öreg indiánok nem tudnak elfogadható magyarázatot adni. A közvélekedés szerint az ősi kőkörökkel valami nincs rendben, ugyanis többen – köztük tapasztalt katonai pilóták is – tanúsították, hogy bizonyos napokon, sötétedés után a körök erős, kékes fényel világítanak az éjszakában. Amatőr búvárok a szigethez közel, a tenger alatt is találtak emberi kéz által a régmúltban megformált, sűrű iszappal borított, ciklopi építményeket.

A katonai kutatóközpont, ahol Campbell és Armstrong dolgozik, egy régi, még az amerikai polgárháború előtt épített udvarház alatt működik. Az akkor már hosszú évek óta elhagyatott ódon udvarházat a II. világháborúban sajátította ki a haditengerészet, hogy a repülőtéren dolgozó pilótáknak szállást tudjanak biztosítani. A háború alatt a romokban álló épületet felújították, és a pilóták védelmére mélyen a föld alá acélból és betonból masszív bunkereket építettek ki. A háború után a komplexumot átvette a hadsereg, és a katonák azóta is karbantartják a régi házat, illetve folyamatosan bővítik a föld mélyén meghúzódó kanyargós alagutakat. Az udvarházban ma az adminisztratív feladatokat ellátó és az őrszolgálatot adó felfegyverzett egyenruhások élnek, a bunkerekben pedig viszonylag kicsi, ám jól felszerelt laboratóriumok találhatóak. Az egyik földmélyi laborban kapott helyet a Simagöröngyös-projekt csapata is. A többi, itt dolgozó kutató mesterséges intelligencia kutatásokkal foglalkozik, melynek végső célja autonóm harci robotok előállításának. A katonák és a kutatók szabadidejükben kijárhatnak a faluba, csak a munkájukról nem beszélhetnek a helyiekkel. A helyieket persze különösebben nem is érdekli a dolog, hiszen elsősorban munkájukkal vannak elfoglalva.

Egy sötét, viharos éjszakán Campbell és Armstrong beutóznak katonai dzsipjükön a faluba, hogy az egyik kocsi plazmatévéjén megnézzék az aznap esti kosármeccs közvetítését. A békés sörözgetést a telefonjukra érkező riasztás szakítja meg – rögtön tudják, hogy valami baj történt a laborban...